

Predikatie
uitgesproken door **ds. J.J. Roodsant**,
op Biddag, 2006
te Vianen

Zingen: Psalm 84 : 1

Lezen: Micha 7 : 1 - 10

Gebed

Zingen: Psalm 130 : 2, 3

Geliefden, met de hulp des Heeren, en onder inwachting van de Heilige Geest, willen we uw aandacht op deze Bidstond bepalen bij Micha 7, het gedeelte dat we samen hebben gelezen, en in het bijzonder bij het 7e vers van Micha 7, waar we Gods Woord en onze tekst als volgt lezen:

“Maar ik zal uitzien naar den HEERE, ik zal wachten op den God mijns heils; mijn God zal mij horen.”

En als aandachtspunten noem ik u:

1. De situatie van Gods volk
2. De belijdenis van Gods volk
3. Het werk van Gods volk, en
4. De zekerheid van Gods volk

Geliefden, we zijn op deze Biddag bijeengekomen om de Heere een zegen te vragen; een zegen in het komende jaarseizoen voor ons werk, op het land, op de boerderij, op kantoor, op het schip (want we hebben ook een schipper in ons midden), in het huishouden en op school, voor de kleinen en voor de groten. En we smeken de Heere of Hij al dat werk zegenen wil, want aan de zegen des Heeren is toch alles gelegen? Dat weten we vermoedelijk wel met ons verstand; en dat zeggen we ook wel, dat nemen we wel op de lippen, maar ik hoop met mijn

ganse hart dat u ook met uw h art weet, dat d aar nu alles van afhangt in uw en jouw en mijn leven, opdat er brood zal zijn voor de hongerige, en water voor de dorstige.

Maar ik denk aan iets dat nog veel groter is – en ik hoop zo dat u naar dit kerkgebouw gekomen bent en dat u gesmeekt hebt om een zegen over de bediening van het Woord, want dat is veel belangrijker. Ik hoop zo dat u hier gekomen bent, roepende tot de Heere: “Heere, mag daar nu eens waarachtig gebeden worden om iets bij U vandaan voor mijn ziel.” Ja, wat hoop ik dat de Heere uw zielsogen is komen te openen voor wie u zichzelf gemaakt hebt door uw zondeval, zodat u uw zonden bent gaan zien en beleven; zodat u uw ongerechtigheden bent gaan voelen, en hebt ervaren dat u uw overtredingen,  en voor  en, uitgeteld hebt gekregen, en dat u het hebt moeten uitroepen voor de Heere: “O God, dat ik z  gezondigd heb.” Ja, dat u schreiende in een hoekje bent gekropen, omdat u Gods wet zo hebt overtreden, omdat u Gods deugden zo hebt geschonden en Gods recht zo gekrenkt, omdat u de Heere zo op het hart hebt getrapt, en u alles bij de Heere hebt verzondigd. En dan kunnen we dit wel op de lippen nemen, maar als het geen waarheid is in ons binnenste, komen we alleen maar als leugenaars en huichelaars openbaar. Daarom hoop ik toch zo dat het van binnen bij u als het ware een en al schreien is vanwege uw walgelijke overtredingen, en dat u weet dat de Heere u geen onrecht had gedaan als Hij u vanavond niet hier had gebracht, maar als Hij u met een mannelijke wegwerping in de hel had geworpen, omdat dit verdiend is.

Dan kunnen we hier wel bij elkaar zijn om Bidstond te houden – en het is groot dat die gelegenheid er nog is, zelfs ook in ons wegzinkend vaderland – maar weet u wat bidden is? Bidden is voor Gods aangezicht verschijnen; bidden is treden voor die rechtvaardige en heilige God. En dat is geen kleinigheid, geliefden. O, er zijn mensen die zeggen zo gemakkelijk: “We gaan bidden.” Maar kunt u dan staan voor Gods rechterstoel? Kunt u dan staan voor die ongenaakbare vreselijke Majesteit, van Wiens troon vuurvonken uitgaan en voor Wiens aangezicht vlammen zijn te vinden? Als daar de profeet Jesaja, wanneer hij geconfronteerd wordt met Gods heiligheid, moet uitroepen: “Wee mij, want ik verga, dewijl ik een man van onreine lippen ben”, hoe zal het dan wel met  ns zijn? Zouden wij dan zomaar Bidstond kunnen houden? Daarom hoop ik zo dat u de ware Biddaggestalte van de Heere hebt mogen ontvangen, en dat u hier vanavond gekomen bent met de koorden der veroordeling om uw hals, met een verbroken geest en een verbrijzeld hart; en wat het allervoornaamste is: dat u mag wegschuilen achter die lieve Borg en Zaligmaker. Want o, als u niet schuilen kunt achter die Heiland en Zaligmaker, dan is God voor u een verterend Vuur en een eeuwige Gloed. Als u in gebed tot de Heere nadert, dan zult u achter Hem moeten wegschuilen, achter Hem Die Zijn bloed heeft uitgegoten aan het vloekhout van Golgotha; achter Hem Die alles heeft

volbracht, opdat goddelozen, doemwaardigen en helwaardigen zouden kunnen bidden, vergeving van zonden zouden kunnen ontvangen, gereinigd zouden kunnen worden in dat dierbare bloed van Hem en hun gebed nog in en door die biddende en dankende Hogepriester, de Heere Jezus Christus, voor Gods aangezicht zou kunnen worden gebracht. Want o, vergeet het toch nooit, kinderen in ons midden, alleen in en door Christus, de Middelaar Gods en der mensen, zal ons gebed tot een gebed kunnen worden, dat de Heere welbehaaglijk is. En buiten Christus is al ons bidden leugen en getier in Gods oren en een stank in Zijn neus. Och, wat gun ik u daarom vanavond, en elke dag opnieuw, de ware gebedsgestalte, die we ook bij de profeet Micha tegenkomen, zodat we de Heere met smeking en geweent zouden tegemoet treden.

En dan blijkt uit ons tekstgedeelte zo duidelijk welk een bange tijd de tijd van Micha was. Het tienstammenrijk rondom de stad Samaria leeft zich zó uit in goddeloosheid dat ze zich rijp maakt voor het oordeel der wegvoering naar Assyrië. En in het tweestammenrijk Juda regeert de goddeloze koning Achaz. Dan hebben we samen gelezen, dat er onderweg geen druif te vinden is voor die hongerige profeet, terwijl de Heere toch geboden had dat men druiven moest laten hangen voor wandelaars en voor reizigers. O, vanuit de inheligheid heeft men alles van de struiken gehaald. En we hebben gelezen nietwaar, dat de goedertierene is vergaan uit het land en er niemand oprecht is onder de mensen, dat men loert op bloed om zijn broeder kwaad te doen. En wat lezen we nog meer in ons teksthoofdstuk? Dat de vorst en de rechter volkomen fout zijn; dat de beste van hen is als een doorn, en de oprechtste van hen scherper dan een doornheg; dat de zoon zijn vader veracht en de dochter opstaat tegen haar moeder; om maar niet meer te noemen. O, het is een afschuwelijke tijd, die tijd van Micha; en **de situatie van Gods volk**, aldus ons eerste aandachtspunt, is bedroevend. Ja weet u, Micha heeft dagelijks verdriet vanwege de overtredingen en de goddeloosheden. Och, hij gaat niet wijzen naar al die mensen die die gruwelijkheden doen, maar hij heeft er verdriet over. En al predikt hij dan dag aan dag de wet des Heeren, het Woord des Heeren en het recht des Heeren; al laat hij de gestrenge oordelen Gods klinken om de mensen eerlijk te behandelen; en al predikt Micha keer op keer de lieflijke weg des Heeren, van vergeving en verzoening, op grond van de verdiensten van de Messias Die komen zal, er wordt niet geluisterd. De mensen keren hem de rug toe en gaan dóór in hun goddeloosheden en verdorvenheden. En Micha ziet hen met smart gaan, want ze zullen aan het einde van hun aardse leven in de buitenste duisternis komen, waar ze eeuwig verteerd zullen worden door het oordeel Gods, zonder te verteren, en waar de hitte van Gods toorn hen eeuwig de verschrikkelijkste smarten zal bezorgen. O geliefden, de situatie van Gods volk in de tijd van Micha, wiens naam betekent

“wie is gelijk de Heere”, is gruwelijk. Maar die is niet slechter dan in onze tijd, want als we lezen hetgeen Micha in het zevende hoofdstuk schrijft, dan kunnen we, als we eerlijk zijn, die situatie zo overzetten naar onze tijd. Ons land, dat vroeger het Israël van het westen genoemd werd, is vol van moordspelonken. U moet eens narekenen hoeveel kinderen er elke dag vermoord worden in de moederschoot. De duivel heeft Nederland in zijn macht, en Gods Woord wordt aan de kant gezet en door geleerde mensen voor fabelen gehouden; Gods dag wordt ontheiligd, Gods voorschriften worden belachelijk gemaakt; en men bedenkt duizend dingen om op het politieke vlak het geluid vanuit de Schrift het zwijgen op te leggen. Ja, dat wat in Sodom en Gomorra heel normaal was, wordt in onze tijd op talloze plekken gepraktiseerd; en hetgeen bij de primitieve volkeren een gruwel was, wordt in Nederland gepropageerd. En wat is het antwoord van de mens op de rechte prediking, die nog zo hier en daar, op enkele plekken, te vernemen is? Men keert zich af van alles wat met God en Zijn Woord te maken heeft, en men laat zich bedwelmen door de godsdienst. Ja, de godsdienst heeft het heden ten dage schier overal voor het zeggen; de godsdienst aait de mens over zijn bol en bouwt hem op in zijn vroomheid, zijn ernstigheid en zijn oppassendheid. En als er mensen zijn die wel eens een keer een tekst hebben ontvangen, of wel eens een keer een versje te binnen geschoten hebben gekregen, of wel eens met tranen onder de bediening van Gods Woord hebben gezeten, o, dan worden dezulken door de godsdienst bij Gods volk gezet. Ja, als je gedoopt bent, openbare belijdenis hebt gedaan en getrouw onder de bediening van Gods Woord komt, dan kun je erop rekenen, zo zegt de godsdienst, dat het voor eeuwig goed is.

Maar geliefden, laten wij nu niet denken dat wij beter zijn dan al die mensen die zich door de godsdienst laten misleiden, want wij zijn van nature precies eender. En als de Heere ons niet kwam te bewaren voor uitbrekende zonden en Zich niet over ons kwam te ontfermen met Zijn wederhoudende genade, o, dan waren we vanavond niet in de kerk maar in de kroeg. Want wij allen hebben de Heere de rug en de nek toegekeerd; wij allen hebben ons voorgenomen om de Heere nooit meer te dienen, te eren en groot te maken; wij allen hebben gebroken met Gods verbond, en we zijn vijanden van Gods recht en gerechtigheid; wij allen hebben het eigen ik op de troon in de troonzaal des harten gezet. Zelfs de kinderen onder ons openbaren dat, want dan hoor je hen zeggen: “Ik wil dit, en ik wil dat, ik wil het zo, en ik vind het zo.” En zo gaan wij mensen over de aarde. Ons eigen hart, het uwe, het jouwe en het mijne, is een moordkuil. “Ach”, zegt u, “maar dat is toch niet waar, dominee?” Dat is wel waar. En als u het niet gelooft, dan openbaart u alleen maar dat u nog geen greintje ontdekkende genade van de Heere hebt gekregen. Want als de Heere een mens waarachtig komt op te zoeken, o, dan moet

hij het gaan uitwenen dat er in het hart van hem de gruwelijkste zaken leven, en dat hij het recht Gods heeft verguisd en veracht, en de liefde Gods heeft aangerand. Weet u daar dan al in waarheid van? Is de Heere u al werkelijk door Zijn lieve Geest komen opzoeken en komen overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel? Kreeg u de vinger Gods al in waarheid op uw hart gericht, met de woorden: “Gij zijt die man”, of: “Gij zijt die vrouw”? En bent u al werkelijk tot een doemwaardige, een doodschuldige en een helwaardige geworden, die het verdiend heeft om eeuwig te branden in de hel? Kreeg u de schuldbrief al overhandigd, en zei de Heere er al bij: “Betaal Mij wat gij schuldig zijt”? Ja, bent u al in de beleving de grootste zondaar geworden? En hebt u misschien vanavond, op weg naar dit kerkje, in het donker geroepen: “O God, hoe kom ik ooit tot U bekeerd?” Ja, hebt u de onmogelijkheid al leren zien om ooit zalig te kunnen worden, zodat u keer op keer moest uitwenen: “O God, zijt mij zondaar genadig”? Geliefden, als de Heere in waarheid in je leven komt – en ik gun u dat zo met mijn hele hart - dan kun je je nooit meer verheffen boven andere mensen, ook niet boven de mensen in de tijd van de profeet Micha. Dan vind je in jezelf alleen maar zonde, goddeloosheid en verdorvenheid; dan ga je van binnen gevoelen dat er in jezelf geen goed te vinden is, dat je onbekwaam bent tot enig goed en geneigd tot alle kwaad. En dan ga je de Heere vragen om je te beschermen tegen jezelf, dan word je het meest benauwd voor wat er in je eigen hart leeft. Dan ben je niet meer zo bang voor anderen, maar dan zit het kwaad bij jezelf van binnen; en dan ben je elk ogenblik tot hinken en zinken gereed en tot het gaan van je eigen weg. Och geliefden, als de Heere zo’n mensenkind komt op te zoeken – weet u er al van? – dan gaat Hij zoenen niet alleen ontdekken, maar dan gaat Hij hem ook ontkleden en dan gaat Hij hem de kleedjes van eigengerechtigheid en eigen vroomheid afpakken. Dat is wat! Want wij mensen stoppen graag van alles en nog wat onder onze kleren, nietwaar? Kleren maken immers de man, of de vrouw. En ook onder kerkmensen worden er grote offers gebracht aan de afgod van de mode. Maar de Heere gaat al die kleedjes af doen en uittrekken. Ja, we zien dat al na de zondeval; want een mens heeft daar kleren aangetrokken, schorten. Maar hebt u een schort wel eens goed bekeken? Wat ziet dat er aan de voorkant mooi uit, hè? Maar dan moet u eens aan de achterkant kijken.... De Heere gaat Adam en Eva die schorten uittrekken, en Hij trekt hen vellen van dieren aan. Die dieren moesten daarvoor sterven, hun bloed moest daarvoor stromen, als teken van het bloed van Christus. Want Christus zal Zijn leven geven, opdat de goddelooste onder ons bekleed zal kunnen worden met de weldaden Christi. De Heere gaat een mens zijn kleren afpakken en alles waarmee hij zich bedekt; zijn vroomheid, zijn ernstigheid en zijn oppassendheid. En de Heere gaat een mens afsnijden; afsnijden, hoort u het? Afsnijden van de wereld – o, dat kunt u misschien nog wel begrijpen-,

maar Hij gaat hem ook afsnijden van zijn godsdienst, waarmee hij nu juist iets had willen worden voor God; en Hij gaat hem afsnijden van Adam en van het leven. O geliefden, dan gaat de Heere een mens op die afgaande weg van Psalm 130 brengen, waar we van gezongen hebben; en dan gaat Hij een mens op het allerdiepste plekje brengen, waar van die mens niets meer meedoet, waar al zijn tranen, al zijn gevoeligheden, al zijn ernstigheden, en alles wat hij meegemaakt heeft, waardeloos, drek en vuilnis wordt voor de Heere, en waar hij als een ontblote zondaar aan de dijk komt te staan.

Micha heeft dat meegemaakt; moet u maar eens lezen in vers 9 van ons tekstgedeelte. Daar heeft hij geleerd wat er dan van je overblijft, en wat er dan met je gaat geschieden, want dan zegt hij: “Ik zal des HEEREN gramschap dragen.” O, dan gaat die mens de toorne Gods een ogenblik gevoelen, want dan krijgt hij te maken met het verdoemende recht Gods; en dan krijgt hij op Gods tijd te maken met het wraakoefenende recht Gods. Dan gaat God wraak nemen, en die mens schenken wat hij naar Gods recht heeft verdiend, en dus zal hij in de beleving des harten moeten sterven onder en door dat recht. En dan kan hij alleen nog maar uitroepen: “Verloren, verloren, voor eeuwig verloren!” We zingen wel eens over het dodelijkst tijdsgewricht, nietwaar?, maar kent u dat bevindelijk? Weet u ervan, dat u het daar moest zeggen: “Heere, Uw doen is rein, Uw vonnis gáns rechtvaardig”; om volkomen aan de zijde Gods te vallen. Maar juist in dat dodelijkst tijdsgewricht, waar zo’n mens niet zelden voor de geopende poorten van de hel ligt, wordt zoen van achter het recht die lieve Heiland en Zaligmaker in de dadelijkheid geschónken. O, daar gaat zoen beleven dat hij in de armen van die Heiland en Verlosser mag wegzinken en wegsmelten. Daar ervaart zoen hoe het bloed van Christus hem of haar komt te reinigen van alle vuile zonden; en daar wordt zoen door het waar zaligmakend geloof bekleed met de gerechtigheid, de heiligheid en de heerlijkheid van Christus. O, daar wordt zoen als een reine maagd voor God gesteld, om Biddag te kunnen houden; ja, daar ervaart zoen een nieuw hart van de Heere te ontvangen dat niets liever doet dan de HEERE der heirscharen te roemen en te prijzen; en dan de hemelse Bruidegom, Die blank is en rood en Die de banier draagt boven tienduizend, te omhelzen en te beminnen, en de kussen Zijns monds te gevoelen. Ja, dan mag zoen Hem gaan mijnen en zeggen: “Mijn Liefste is mijne, en ik ben Zijne, Die weidt onder de leliën”; om door het werk des Heeren, God te gaan grootmaken. O geliefden, hebt u die weg in waarheid al bewandeld? En is dit de gang die de Heere in uw leven heeft gewerkt? Och weet u, ik ontmoet zoveel mensen die zich bedriegen voor de eeuwigheid; zeker, er is wat gebeurd in hun leven; ze zijn eens zo verschrikt geworden onder een ernstige prediking; en ze hebben toen iets van de donder van Gods wet vernomen, ze hebben toen iets ervaren van de angsten

van de hel, en die hebben hen aangegrepen. O, wat hebben ze toen tot de Hemel geroepen om hulp. Maar och, dat roepen verstomde toen de omstandigheden wat verbeterden; en toen was het niet meer dan een morgenwolk, toen was het niet meer dan een tijdelijk iets, en dus tijdgeloof. En als u met zo'n verhaal voor God verschijnt, dan is het te kort, te kort voor de eeuwigheid; dan zal het bed te kort zijn en het dek te smal om u daaronder te kunnen samenvoegen voor de Rechter van hemel en aarde; want dan bent u toch nog nooit met uzelf ómgekomen? Dan is er toch nog nooit in waarheid plaatsgemaakt in uw hart en leven voor die allerliefste en allerdierbaarste Zaligmaker en Heiland? Dan hebt u toch nog nooit het ogenblik beleefd waarop u in Hem bent opgelost en uzelf volkomen aan Hem bent kwijtgeraakt? En dus ligt de weg naar het Vaderharte Gods voor u niet open? Och geliefden, kijkt het toch eens na in uw leven. Want weet u, wij mensen kunnen zoveel bedenken wat er allemaal is, nietwaar? De één heeft dit en de ander heeft dat, en die denkt er gemakkelijk over, en een volgende denkt er weer heel zwaar over. Maar geliefden, dat doet allemaal niet mee, want het gaat maar om één ding: of ge schuilen kunt achter die Zaligmaker, de Heere Jezus Christus. En als ge dat niet kunt, en het wordt vannacht eeuwigheid voor u, o, dan zal die Rechter zeggen: "Ga weg van Mij, gij vervloekte, in het eeuwige vuur, hetwelk den duivel en zijn engelen bereid is", om u in de eeuwige smarten te leiden.

De profeet Micha mocht de ware weg der wedergeboorte bewandelen, en zegt in vers 9, dat hij des HEEREN gramschap heeft gedragen, dat hij het meegemaakt heeft dat die rechtvaardige God, Die niet van Zijn recht af kan, naar recht met hem kwam te handelen, en toen was het voor hem kwijt, eeuwig kwijt. Ja, Micha heeft het meegemaakt dat de Heere hem kwam te trekken uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht, en dat hij alleen nog maar lust had aan de gerechtigheid des Heeren, en dus aan een leven naar het recht des Heeren. O, hij wilde niets anders meer doen dan in de praktijk van zijn bestaan God grootmaken. En dat wordt nu beleefd door al Gods ware keurlingen. Want als de Heere een mensenkind in waarheid over die weg van recht heeft doen omkomen met zichzelf, en als een mensenkind zich in waarheid heeft mogen verliezen in de armen van die hemelse Bruidegom, en in de binnenkamers van die allerliefste en allerdierbaarste Zaligmaker is geleid, o, dan zal de praktijk van het leven niets anders laten zien dan het uitleven van de tere vreze Gods; en dan zal een mens in afhankelijkheid van de Heere in het leven gaan staan. Kijkt u maar naar de profeet Micha. Want als hij in ons teksthofdstuk de situatie van Gods volk heeft uiteengezet, dan legt hij het hoofd niet in de schoot, dan legt hij zijn ambt niet neer, zoals velen in onze tijd, dan laat hij zich niet door de omstandigheden beïnvloeden, en dan zegt hij niet: "Als de mensen dát niet willen horen, dan laat ik wel een andere boodschap klinken", zoals heden ten dage schering en

inslag is. O nee, want dan zegt de profeet wat in onze tekst te lezen is. En geliefden, dan gebruikt hij het woordje: “Maar...” “Maar ik zal uitzien naar den HEERE, ik zal wachten op den God mijns heils; mijn God zal mij horen.” Dan zegt hij dus: “Maar”; dan zegt hij als het ware: “Nu kan iedereen weglopen, iedereen kan het zó doen, en iedereen kan dát bedenken, maar ik..., ik zal uitzien naar den HEERE, ik zal wachten op den God mijns heils; mijn God zal mij horen.” En daarom is ons tweede aandachtspunt: **de belijdenis van Gods volk**. Want dát is in alle tijden, onder alle omstandigheden, de belijdenis van Gods ware volk. Al wordt dat volk vertrapt, al worden dezulken veracht en met de nek aangekeken, of zoals iemand eens schreef: “zwart gemaakt door iedereen”, zodat zij het gevoel krijgen dat de goedertierene niet meer te vinden is, zij zeggen door de kracht, nabijheid en hulp des Heeren: “Maar ik zal uitzien naar den HEERE, ik zal wachten op den God mijns heils; mijn God zal mij horen.” O, dat volk kan dan met lege handen staan, het weet dan niet vooruit of achteruit te gaan, en is in een diepe nood terechtgekomen. Ja, dezulken staan als het ware op een wenteltrap: kijken ze vooruit dan zien ze niets, kijken ze achteruit dan zien ze ook niets; nochtans mag dat volk door het werk des Heeren zeggen: “Maar”; “maar ik zal uitzien naar den HEERE, ik zal wachten op den God mijns heils; mijn God zal mij horen.” Nu haast ik mij te zeggen geliefden, dat die gekenden des Heeren dit natuurlijk niet altijd zeggen kunnen, o nee. Als er onder ons van die gekenden zijn, dan weten zij wel, dat het soms zo duister kan zijn in het leven; dat de duivel, die alle dagen in hun bestaan bezig is, hen soms zo te pakken kan hebben; en dat de wereld en het eigen vlees hen soms zo onderuit kunnen halen; ja, de driehoofdige vijand, dat gruwelijke monster, kan hen soms zó in de tang hebben, dat ze niets meer kunnen bekijken en niets meer kunnen bezien. En dan is dat “maar” van onze tekst niet te horen in hun leven, o, dan weten ze niet waar ze het zoeken moeten. Maar als de Heere hen dan weer op hun plekje gaat brengen en als Hij Zijn eigen werk gaat verlevendigen en gaat vernieuwen, ja, als de Heere hen dan weer komt te leiden naar de doorboorde voeten van de Heere Jezus, en ze mogen daar weer liggen in de volkomen overgegevenheid des harten, dán ligt de wereld weer onder, dán zijn ze zichzelf een ogenblik kwijt, en dan “zien ze niemand anders dan de Heere Jezus alleen”, om bij vernieuwing te mogen zeggen: “Mijn Liefste, mijn Liefste, mijn lieve Zaligmaker.” Ja, dan zullen ze mogen weten, in voorspoed of tegenspoed, in ziekte of gezondheid, in leven en sterven, te zullen wachten op den HEERE, te zullen uitzien naar den God des heils, en dat Hij hen zal horen. O, dan zal de belijdenis van Gods volk niet alleen opklinken uit hun mond, maar ook openbaar komen in hun leven. En weet u, de belijdenis van Gods volk is een godvrúchtige belijdenis; dat wil zeggen: dit is een belijdenis die vrucht is van het werk van God in hun ziel.

Och, een mens kan die belijdenis wel eens op de lippen nemen, en hij kan die diepe woorden wel eens zeggen, maar dat doet niet mee, want het zal door het werk Gods in de ziel moeten zijn dat een mens zegt: “Maar ik zal uitzien naar den HEERE, ik zal wachten op den God mijns heils; mijn God zal mij horen”; het zal een godvruchtige belijdenis moeten zijn, omdat het waarachtige, wederbarende werk des Heeren wordt gekend. Ach, dan kun je op een Biddag als vandaag wel eens zeggen: “Heere, ik zal uitzien naar U, ik zal wachten op U, Heere, echt waar.” Maar als die belijdenis dan praktijk moet worden in het leven, als ziekte dan in je bestaan komt, als het dan gaat tegenlopen in je bedrijf, als je dan je werk kwijtraakt, als het niet lukken wil met de orders, en als het met je gezondheid van geen kanten gaat, het dan óók te zeggen, die belijdenis dan óók waar te maken, o, dat kan alleen wanneer de Heere het waarachtige werk in de ziel is komen uit te werken, en wanneer die belijdenis een godvruchtige belijdenis is geweest, namelijk vrucht van het werk Gods. Die belijdenis zal daardoor echter ook een ootmoedige belijdenis zijn, namelijk een belijdenis van een mensenkind dat ootmoedig is gemaákt. En even voor de kinderen: “ootmoedig” schrijf je met twee o’tjes, met twee nulletjes. Een ootmoedige is iemand die geen moed meer heeft, die nul moed heeft; die is al zijn moed kwijtgeraakt, die heeft geen vertrouwen meer in zichzelf, die heeft geen vertrouwen meer in zijn medemens, die heeft geen vertrouwen meer in wat dan ook. Want die mens heeft zichzelf leren kénnen; die is erachter gekomen dat hij niets wil, niets weet, niets kan, niets heeft en niet deugt, zoals vader Schortinghuis het zo treffend zegt in zijn vijf dierbare nieten. Die mens heeft beleefd dat hij onbekwaam is tot enig goed, en dat hij in alles diep en steil afhankelijk is van de dagelijkse zorg van de Heere. Daarom klinkt daar die belijdenis als een ootmoedige belijdenis uit de mond van een ootmoedige; o, dan weet die mens het: voor de vruchten op het werk van zijn handen en op het werk van zijn hoofd heeft hij de Heere nodig; voor de vruchten in de opvoeding, op school, of waar dan ook, heeft hij de Heere nodig; die mens heeft altijd de Heere nodig. Voor die mens wordt het telkens opnieuw een wonder als hij ’s morgens zijn ogen mag opslaan, als hij zijn bed nog uit kan en als er nog een hap eten is; o, dan zegt hij: “Heere, hoe bestaat het toch, dat U het gras nog laat groeien, dat U het nog geeft dat er vruchten aan de bomen hangen; wat een wonder!” Maar geliefden, is dat dan al eens waarheid voor u geworden? Jonge mensen, och, hoe vaak gebeurt het niet, dat je, als je ’s morgens moet opstaan dit met tegenzin doet, en dat je het gevoel hebt: “Hè, bah, moet ik er nu alweer uit”, en je hebt geen zin om je werk aan te pakken. O, wat hoop ik dat je mag gaan zien welk een wonder het is als je een nieuwe dag wordt gegeven in gezondheid, want het zou verdiend zijn als de Heere je alles kwam af te nemen, en Hij je als een doemeling en een helleling in de hel zou werpen, om daar eeuwig,

naar Gods recht, je verdiende loon te krijgen. Hebt u dat echter al eens in waarheid geleerd? Bent u wel eens overal buiten gezet en alles kwijtgeraakt, zodat er alleen maar schuld, zonde, doem en hel overbleef? En mocht het toen voor u worden: een uitzien naar den HEERE, een wachten op den Gods des heils? Mocht u toen zeggen: “Heere, ik kan geen stap meer zetten zonder U.”

En dan blijkt de belijdenis van Gods volk ook een gegronde belijdenis te zijn, geliefden, namelijk gegrond in het verkiezende werk van God de Vader, in het verdienende werk van God de Zoon en in het toepassende werk van God de Heilige Geest. O, dan heeft God de Vader voor de grondlegging der wereld een volk uitverkoren tot zaligheid; en dan zal Hij dat volk door de woestijn van het leven heen leiden, om dat volk een plaats te geven te midden van de schare die niemand tellen kan, om God eeuwig groot te maken. En dan heeft God de Zoon Zijn hemelse heerlijkheid verlaten om God de ere te gaan geven die Hem zo toekomt, om de deugden Gods te gaan roemen en prijzen, en om voor dat volk, dat Hem van eeuwigheid gegeven is, alles te volbrengen, opdat dit eeuwig zal zingen van Gods goedertierenheên. Ja, dan gáát die Zone Gods de diepste lijdensweg tot in de helse smarten, opdat dit volk als het ware uit de hel gehaald kan worden, en gebracht zal worden bij de Heere, om Hem eeuwig groot te maken. O, dan heeft die Zone Gods voor dat volk Gods wet vervuld, is Gods recht genoeggedaan, en de zonde verzoend. Ja, dan heeft die Zaligmaker alles volbracht, opdat dit volk God eeuwig zou verheerlijken. En de Heilige Geest zal al die weldaden van Christus aan de ziel van dit volk gaan toepassen, in een weg van recht. Ja, dat volk zal mogen meemaken, dat het, terwijl het op het vlakke des velds in het geboortebloed ligt en ten dode opgeschreven is, hóórt de stem des levenden Gods, die zegt: “Leef; ja, leef”; en dat volk zal tot het kinschap Gods worden geroepen, in een weg van recht, om zichzelf kwijt te raken in de armen van die lieve Zaligmaker, in Hem te versmelten, en Hem te beminnen met een eeuwige liefde; ja om God drie-enig te beminnen en te eren.

Och, dan begrijpt u misschien ook dat de belijdenis van Gods volk een hópende belijdenis is, want dat volk zal in zichzelf steeds weer de moed verliezen en het gevoel hebben: Voor mij kan het nooit meer, nu heb ik het weer verzondigd, nu is weer alles kwijt en weer alles weg. Och, voor de dienst zeiden we nog tegen elkaar: “David heeft wel heel Psalm 119 geschreven, maar als hij aan het einde komt, moet hij nog zeggen: “Gun leven aan mijn ziel”; want dan kan hij het leven niet vasthouden. Gods volk kan het leven immers niet vasthouden, dat is het leven elke keer kwijt; maar dat volk mag hopen op de Heere; het mag door die hopende belijdenis zien, dat de Heere het voor Zijn volk zal opnemen, dat de Heere zo getrouw is als sterk, en dat de Heere dat volk, zelfs door de dood heen, een plaats zal geven die Hij aan dat

volk heeft beloofd. O, als dat volk dan om zich heen ziet naar de trieste omstandigheden; als dat volk dan ziet wat er op het kerkelijk erf allemaal gebeurt, als dat volk dan naar binnen kijkt in het eigen hart, dan moet het zeggen: “Ach Heere, wat een moordspelonken, wat een goddeloosheid, wat een verdorvenheid en wat een walgelijkheid.” Maar de levende belijdenis van dat volk, van God Zelf in het hart gekregen, zegt: “Ik zal uitzien naar den HEERE, ik zal wachten op de God des heils; mijn God zal mij horen.” Och geliefden, wat is het groot om dat te mogen vernemen. Maar is die belijdenis, door Micha uitgesproken, dan al in waarheid úw belijdenis, jong en oud? Laat het toch nakijken, want dat kan niet gemist worden, door u niet, door jou niet en door mij niet.

Vervolgens blijkt die belijdenis een aanklevende belijdenis te zijn. Want als je die belijdenis bij de Heere vandaan hebt geleerd, dan kun je de Heere niet loslaten, dan kun je de Heere niet aan Zijn plaats laten, dan moet je als het ware elke keer weer de Heere aanlopen als een waterstroom; en dan is er in het leven van dat volk een voortdurend smeken, zuchten, roepen en kermen om bij Hem vandaan te ontvangen wat nodig is om God eeuwig groot te maken.

Och, dan moeten we maar eerlijk zeggen, dat het groot is om op deze Biddag nog bij elkaar te zijn, om onze handen nog te vouwen en onze ogen te sluiten en om onze afhankelijkheid aan de Heere uit te spreken. Maar och, wat moeten we toch eerlijk belijden, dat er zoveel uiterlijkheid daarin is, dat er zoveel oppervlakkigheid daarin is, dat er zoveel huichelachtigheid daarin is, want we zijn vaak nog maar nauwelijks de kerk uit of we gaan alweer onze eigen gang. Maar als die belijdenis van Gods volk waarheid wordt, dan kán dat niet meer, dan voelen degenen in hun hart telkens het verlangen om zich terug te trekken uit het geroezemoes, uit de drukte, om de handen een ogenblik te vouwen, en om de Heere te vragen en te smeken om in de stilte eenzaam met Hem gemeenzaam te mogen zijn, en om het te mogen zeggen: “HEERE, ik zal uitzien naar U, ik zal wachten op U; och Heere, wees me toch genadig en nabij.” Want dezulken verwachten alles van de Heere, ze durven geen stap te doen zonder de Heere; o, als het licht van de Heere hun voeten niet voorgaat, dan zijn ze bang in de oneindige put en afgrond van de verdoemenis te vallen. En daarom vragen ze: “Heere, ga mij toch voor met Uw heillicht.” Want dat volk heeft in zichzelf helemaal niets, dat kan uit zichzelf helemaal niets bekijken; dat komt alleen als uitgewrongen, als ontledigd, als beroofd van alles, als bedelaar aan Gods voeten te liggen en dat moet vragen: “Heere, wees me toch nabij.” Ach geliefden, zijn er dan nog zulke bedelaars in ons midden; zijn er dan nog onder ons, die dat kennen, die daarvan weten, die aan de Heere vragen: “Heere, verbreek toch mijn harde hart en voeg het toch saam tot de vreze van Uw Naam; Heere, schenk toch, dat aanklevende leven te mogen leiden, want ik verdwaal zomaar weer en ik ga zomaar weer mijn

dwaalziek hart volgen.” Zijn er dan nog onder ons, die verbroken en verbrijzeld zijn en die niets liever willen dan in de armen van die hemelse Bruidegom wegzinken, om te zeggen: “Lieve, lieve Heere Jezus”?

De profeet Micha weet daar alles van en hij belijdt uit te zien naar den HEERE en te wachten op den God zijns heils. Wat zou het groot zijn, als u daar bij mag vallen.

We willen nu eerst met elkaar gaan zingen uit Psalm 119 en daarvan het 17^e zangvers:

Leer mij, o HEER', den weg, door U bepaald,
Dan zal ik dien ten einde toe bewaren;
Geef mij verstand, met Godd'lijk licht bestraald;
Dan zal mijn oog op Uwe wetten staren;
Dan houd ik die, hoe licht mijn ziel ook dwaalt;
Dan zal zich 't hart met mijne daden paren.

Nu zegt de profeet Micha zo duidelijk in onze tekst dat hij zal uitzien naar den HEERE, dat Hij zal wachten op den God zijns heils. Hij heeft dus de HEERE leren kennen; en u hebt het geschreven gezien met grote, met kapitale letters, en dat betekent dat het hier gaat om de God des eeds en des verbonds, de Schepper van alle zienlijke en onzienlijke dingen. En de profeet is er bij God vandaan achtergebracht dat de Heere niet alleen de Schepper is, maar dat Hij ook de Onderhouder van de schepping is en dat Hij alles schenkt wat tot Zijn eer nodig is. O, dan weet Micha het dat hij zijn ogen slechts naar boven moet richten en dat hij slechts moet uitzien naar den HEERE en wachten op hetgeen de God des verbonds en des heils hem geven gaat. Dan ziet hij dus niet op zichzelf en niet op zijn medemensen, maar dan ziet hij alleen omhoog. En dan moeten we eerlijk zeggen geliefden, dat wij altijd beginnen met naar onszelf te kijken, of we onszelf kunnen redden en uitredden. En dat doen we ook als het om de eeuwigheid gaat; o, dan gaan we het werkhuis in, en dan proberen we, al werkende, iets te bewaren en voor de Heere neer te leggen in de gebroken bakken van het werkverbond. En dat proberen we ook door trouw te zijn in het bijwonen van de kerkdiensten, door veel te bidden en uit de Bijbel te lezen, ja, door talloze andere dingen. Maar als u hiermee de zaligheid probeert te verdienen, dan zult u erachter komen dat dit alles te kort is. Dan moet u maar eens kijken naar een Petrus; als hij daar op het water wandelt en naar de Heere Jezus toe loopt, dan gaat het goed zolang hij op de Heere Jezus ziet, maar als hij gaat zien op de sterke wind, dan zinkt hij neder en moet hij roepen: “Heere, behoud mij!” En als de Heere Jezus hem niet bij de hand had gegrepen, was hij weggezongen in de golven. O geliefden, dát wij onze ogen toch

eens veel meer naar boven mochten richten, dan zouden onze harten veel minder afgetrokken worden van het ware bezig zijn met de zaken des Heeren, dan zouden we veel minder tijd besteden aan al het ondermaanse, het zien- en zinlijke; ja dan zou bij ons veel meer de Biddaggestalte gevonden worden, vanavond, maar ook morgen en overmorgen. Want dan zullen we slechts van de Heere verwachten wat waarlijk meedoet. Maar geliefden, daartoe moet de Heere een mens vaak op een leerweg brengen; een leerweg waarop hij steeds meer en meer moet kwijtraken en steeds meer moet ontdekken dat hij zelf niets kan – en nog dieper -: niets wíl wat de Heere behaagt; om op dat plekje te komen waar hij het met de Heere eens is, en waar hij zelfs gaat zeggen: “Heere, bent U met mijn doem gediend, zoek Uw eer, ik heb het verdiend”;om volkómen aan de zijde Gods te vallen en zich kwijt te raken aan de Heere; om als een afgesnedene van Adam en het leven alleen nog maar God te kunnen loven en prijzen. Ja, om keer op keer te bedelen: "Genâ o God, genâ, hoor hoe een boet'ling pleit." Maar bent u wel eens in waarheid zo'n boet'ling geworden? Hebt u wel eens als een boeteling in het stof gelegen, om te bedelen van en te smeken tot de Heere? Ja, hebt u er al werkelijk kennis aan dat de goedertierenheid des Heeren veel beter is dan het leven en dat geestelijke zegeningen oneindig veel belangrijker zijn dan alle aardse zegeningen? Och geliefden, al mogen we de Heere natuurlijk op deze Biddag vragen om ook te zorgen voor al de gewone dingen die we nodig hebben, het zal ons uiteindelijk om veel méér moeten gaan; het zal ons te doen moeten zijn om de Heere, en om de Heere alleen groot te maken. Immers, als we niets anders hebben dan een geslaagd tijdelijk leven, succes in ons bestaan, een stralende carrière, en een indrukwekkend inkomen, dan is het alles te kort voor de eeuwigheid. O, wat hoop ik toch dat u daar achtergebracht mag worden, en dat alles buiten Christus voor u vuilnis en drek wordt.

En dan valt het ons zo op geliefden, dat de profeet in onze tekst zegt: “Ik zal uitzien naar den HEERE, ik zal wachten op den God míjns heils; mijn God zal mij horen.” Hoort u het: die profeet heeft het over míjn God, die profeet heeft God dus mogen mijnen. En dus komt hij ons vanavond zo te wijzen op hetgeen niet gemist kan worden, in uw en jouw en mijn leven! Och, en nu kan een mens wel eens vanuit het verlánge om God te mogen mijnen, zeggen: “mijn God”; en hij kan wel eens vanuit de noodzakelijkheid om dat te kennen, mompelen: “mijn God”, maar geliefden, dat is te kort voor de eeuwigheid hoor, want u kunt dat wel zeggen en op uw lippen nemen, maar daar kunt u Gods heerlijkheid niet mee betreden. Want het mijnen van God wordt alleen werkelijkheid als u de Heere Jezus Christus geschónken krijgt van Israels God, van achter het recht; en als u daardoor de rijkdommen Christi krijgt toegepast aan uw ziel, en ingelijfd wordt in het volk des Heeren, dat voor rekening van een Ander over de

aarde gaat; want een mens kan slechts in waarheid zeggen: “mijn God”, uit en door Christus. Buiten Christus is God immers een verterend Vuur en een eeuwige Gloed bij Wie niemand wonen kan. Ja, alleen in en door Christus mag een mens in waarheid gaan zeggen: “mijn God”; alleen als hij in die lieve, hemelse Bruidegom is ingelijfd; alleen als hij in waarheid heeft mogen zeggen: “Zulk een is mijn Liefste, ja, zulk een is mijn Vriend.” En alleen als hij Christus heeft mogen mijnen, mag hij God mijnen.

O, dan moeten we maar eerlijk naar onszelf kijken, geliefden; want wat wordt er dan vaak gemakkelijk gezegd: “mijn God” en “mijn Heere.” Als ik dan echter zo iemand ga vragen: “Vertel toch eens, wanneer heb je Christus in de dadelijkheid en in de volle beleving des harten van Israëls God geschonken gekregen?”, dan staat de wagen stil, dan kan men dit niet vertellen en niet aanwijzen. O, en als zo’n mensenkind dit dan vasthoudt omdat het hem niet uit handen is te slaan en niet uit het hoofd is te praten, dan zal dat mensenkind aan het einde van het aardse leven een onbekende God en een vreemde Rechter ontmoeten. En dan is het kwijt geliefden, eeuwig kwijt. O, ziet het dan toch na in uw leven of u in waarheid mag zeggen Christus geschonken te hebben gekregen. En als u dan in waarheid zeggen mag: “mijn God, de God mijns heils”, zoals in ons tekstvers gezegd wordt, dan worden we met ons derde aandachtspunt bepaald bij **het werk van Gods volk**. En dat nu wijst de profeet Micha zo duidelijk aan in onze tekst, want dat is uitzien en wachten; “uitzien naar den HEERE, en wachten op den God des heils.” Och, en nu weet ik wel dat er niets moeilijker is dan uitzien en wachten, nietwaar? Want wij mensen, jagen door het leven; wij snellen van de ene plek naar de andere. Wij willen graag het liefst, dat de zaken die we vandaag regelen, morgen al in orde zijn. Ook willen we alles in eigen hand houden. Maar nu moeten we gaan leren, als we bij Gods volk mogen behoren, om uit te zien naar den HEERE, en te wachten op den God des heils. Ja geliefden, dát leert dit volk; daarom kun je altijd direct merken of iemand de Heere kent of niet, want in het leven van Gods kinderen komt een heel andere gang. In Jesaja staat toch geschreven: “Wie gelooft, die zal niet haasten.” O, dat volk leert met Psalm 25 te zeggen: “HEERE, maak mij *Uwe* wegen, door Uw Woord en Geest, bekend; leer mij, hoe die zijn gelegen, en waarheen Gij Uw treden wendt.” O geliefden, dat volk is zo bang voor zichzelf en zo benauwd om eigen wegen te gaan; dat volk durft niet zelf te gaan lopen; want dat weet, achter de Heere Jezus aan te moeten komen en niet voor Hem uit te moeten draven; dan gaat het verkeerd, dan komt dat volk op dwaalwegen, dan loopt het vast. Daarom doet dat volk niets anders dan uitzien en dan wachten op den HEERE. Wachten...; wat is wachten moeilijk, nietwaar? Luistert maar eens als je in de wachtkamer van de dokter zit, of bij andere gelegenheden, hoe moeilijk wachten is. Maar dat volk leert wachten op den God des heils.

Dat is echter geen léég wachten, geliefden. O nee, want het wachten van dat volk is vérwachten; het wachten van dat volk is wachten zoals de wachters op Sions muren uitzien naar de komst van het licht van de morgenstond. Dat wachten is verwachten, hopen, bidden, vragen en smeken of de Heere Zijn beloften wil gaan waarmaken, tot de ere van Zijn Naam. Ja, dat wachten is verwachten, omdat dit volk niets liever wil dan Thuis te komen; Thuis....., bij Hem, bij de Heere, waar ze zichzélf kwijt mogen zijn, waar ze nooit meer hoeven te zondigen en nooit meer Gods Woord verdacht hoeven te houden, maar waar ze eeuwig God zullen roemen en prijzen. O, dat volk leert verwachten en zien op de Heere, pleitend op Gods Woord en Gods beloften.

Maar zijn er dan nog onder ons die weten wat dat wachten is, dat verwachten? Die 's morgens als ze wakker worden denken: Och, was ik maar daar, bij de Heere; nu moet ik de wereld weer in, het leven weer in, met al zijn moeiten en al zijn verdrietigheden, met al zijn zonden en al zijn goddeloosheden. Zijn er nog in ons midden die zeggen met Psalm 42 van Datheen: "O Heer", wanneer komt die dag, dat ik toch bij U zal wezen, en zien Uw aanschijn geprezen?" Micha weet wat het is te wachten op den HEERE en uit te zien naar den God zijns heils.

En dan luidt ons vierde aandachtspunt: **de zekerheid van Gods volk**, want dan zegt Micha in onze tekst: "Mijn God zál mij horen." O, dat heeft de Heere hem geleerd door het werk van de Heilige Geest, dat is de zekerheid van Gods volk: de Heere zal dat volk horen; op Zijn tijd zal Hij dat volk naar Zijn raad horen en verhoren; en Hij zal hen leiden op de weg waar ze hun wens eenmaal zullen verkrijgen, ja, waar ze in het paleis van de Koning der koningen binnengeleid worden in het statiegewaad van de weldaden Christi, om daar de ontvangen overwinningskroon te werpen aan de voeten van het Lam. O, dat volk beseft: De Heere weet wat het beste voor mij is, en Hij zal mij horen, Hij zal het voor mij in orde maken. En dan is daar het geloofs-wachten, dan is daar het geloofs-vérwachten. En als dat er is geliefden, dan is er geen benauwdheid meer, geen angst meer, geen pijn en moeite meer, want dan valt alles weg in het zien op de Heere; en dan is er alleen maar een vertrouwen op Hem. Och, worden er dan in ons midden nog gevonden die dit kennen, als het geloof in beoefening is, en als de Heere overkomt?

O onbekeerden onder ons, wat zijt ge altijd maar bezig; werken, sjouwen, ploeteren en rennen, om het in uw aardse leven goed te krijgen. Maar ge moet weten dat die weg doodloopt: in de eeuwige dood, waar ge nooit meer bekeerd zult kunnen worden. O onbekeerden, roept de Heere toch aan om u in het hart te komen grijpen.

En bekommerden onder ons, och wat zijt ge erachter gekomen welk een walgelijk leven ge uit uzelf leidt en in uzelf omdraagt. En wat zijt ge in de schuld gekomen, wat hebt ge het moeten uitwenen dat er aan u geen kruimeltje goed te vinden is. En tegelijk, wat is die lieve Heiland u dierbaar, beminnelijk en gepast geworden. O, wat weet ge dat er in Hem en door Hem slechts leven is in de verheerlijking van Gods Naam, maar ge mist Hem zo. O bekommerden, roept de Heere dan maar aan of Hij u almaar dieper wil leiden op de weg van Zijn recht, opdat ge uiteindelijk zult ómkomen met uzelf onder en door Gods recht, want “Sion zal door recht verlost worden”, zegt Gods Woord, “en haar wederkerenden door gerechtigheid.” O, dán zult ge Christus in waarheid mogen ontvangen.

En volk des Heeren, o, ge moogt het Micha nazeggen, nietwaar, dat uw leven, als het geloof in beoefening is, een leven vol uitzien, vol wachten, vol vertrouwen is; ja, wat moogt ge het kennen, uit Gods eigen mond te hebben gehoord dat Hij u vrijgesproken heeft en dat Hij gezegd heeft: “Verlos hem, dat hij in het verderf niet nederdale, Ik heb verzoening gevonden.” En wat hebt ge het, als de Heere het u geschonken heeft, mogen beleven, dat de Heilige Geest dit, als de Griffier van de rechtbank, is komen te verzegelen aan uw ziel. O, wat moogt ge het kennen om de binnenkamers van de Koning binnengeleid te worden en daar weg te smelten in de aanbidding des Heeren. Maar wat moet ge ook beleven hoe het op aarde vaak tobben en worstelen is, en het meest tegen uzelf en met uzelf. Och volk, ziet er dan maar naar uit om ééns God volmaakt groot te mogen maken en Hem eeuwig te prijzen.

Schenke de Heere ons dan wat Zijn Naam verhoogt en verheerlijkt, nu en tot in eeuwigheid.
Amen.

Zingen: Psalm 42 : 5 en 7

Maar de HEER' zal uitkomst geven,
Hij, Die 's daags Zijn gunst gebiedt;
'k Zal in dit vertrouwen leven,
En dat melden in mijn lied.
'k Zal Zijn lof, zelfs in den nacht,
Zingen, daar ik Hem verwacht,
En mijn hart, wat mij moog' treffen,
Tot den God mijns levens heffen.

O mijn ziel, wat buigt g' u neder?

Waartoe zijt g' in mij ontrust?
Voed het oud vertrouwen weder;
Zoek in 's Hoogsten lof uw lust;
Menigwerf heeft Hij uw druk
Doen verand'ren in geluk.
Hoop op Hem, sla 't oog naar boven;
Ik zal God, mijn God, nog loven.